

[Alfred Jensen.]

til at betale betydeligt mere, end han gør i øjeblikket. Forholdet kommer også frem i det ærede medlem hr. Aksel Møllers udtalelse, hvor han siger, at hvis man får det bort, skal der gives tilskud til familier med børn, måske ikke til familier med eet barn. Det er muligt, at man vil skære kagen på den måde, men reelt betyder det ikke nogen lettelse i de mindrebemidlede stilling, hvis man ophævede tilskuddet til forbrugerpriserne og fik en almindelig nedsættelse af skatteskalaaen.

Der er egentlig ikke hos de sejrende noget særligt løfte om at indfri de forventninger, som de mange vælgere, der skiftede kvarter, nærer, og dog skal man gøre sig klart, at det er nødvendigt at gennemføre en lettelse i kårene for de mindrebemidlede. Det kommer jo til udtryk i den ene tale efter den anden heroppefra, at en ændring er nødvendig. Sidst stod det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og talte om, at den store skatteudskrivning ikke kunne holde, hvis der kom en økonomisk vending. Ja, men denne økonomiske vending er jo kommet. Finansministeren gjorde i sin fremsættelsestale opmærksom på, at der er sket en vending allerede i 1949, og denne vending kan enhver jo se, når man går rundt i byen: varerne hober op i butikkerne, menigmand har ingen penge til at købe for, overalt klages der over manglende kundetilstrømning, og kommer der endelig kunder, har de ingen penge. Vi står med andre ord allerede i en situation, hvor lettelser er nødvendige, lettelser, som naturligvis kan gennemføres på forskellig måde.

Der er ingen, som direkte har været inde på at tale om en lettelse i kårene for arbejderne gennem en lønforhøjelse, men spørgsmålet om lønningernes højde har dog været berørt. Vi ved ikke, hvilke forligsforslag der kommer, vi ved ikke, hvilke forbedringer der vil blive givet i overenskomsterne, eller rettere sagt, hvad der vil blive givet som erstatning for de tab, arbejderne har haft på grund af prisstigningspolitikken. Jeg har ved tidligere lejligheder opgjort, hvor meget prisstigningen alene for sommermånederne 1949 androg, og skal ikke falde for fristelsen til at gøre op, hvor meget prisstigningen betyder for et enkelt budget i henhold til de sidst offentliggjorte pristaal. Det er af en sådan karakter, at enhver — også her i salen — ved, at det kniber for dem med de små indtægter med at få det til at løbe rundt. Hertil kommer, at prisstigningerne som følge af kronesænkningen vel endnu ikke er slået fuldt igennem. Det kan

vel heller ikke helt udelukkes, at der kan komme yderligere kronesænkning og dermed yderligere byrder for arbejderne og de med dem ligestillede.

Til de ting, som viser, at der er kommet et omsving, hører jo også arbejdsløshedstallene. Der foreligger ikke for mig nogen opgørelse over arbejdsløsheden for februar måned, men tager man de offentliggjorte tal gennem de sidste måneder, vil man se, at der bortset fra december er en betydeligt større arbejdsløshed, end der var i tilsvarende måneder i den foregående periode, ja, man skal faktisk 11 måneder tilbage for at finde et arbejdsløshedstal, der er mindre end arbejdsløshedstallet i den tilsvarende periode. Og det sker altsammen på et tidspunkt, hvor man har stillet os forbedringer i udsigt. Da kronenedskæringen blev gennemført, lovede man os, at det skulle betyde øget afsætning i udlandet og dermed øget beskæftigelse herhjemme. Der er vist ingen, der tror på, at noget sådant vil ske. Jeg kan ikke hverken i ordførertalerne her i dag eller i finansministerens forelæggelsestale se noget som helst om, at det vil gå i den retning, man talte om i efteråret, tværtimod må man regne med, at det går samme vej, som det er gået siden september. Øget liberalisering, som man kalder det, vil betyde en endnu større arbejdsløshed.

Og hertil kommer, at situationen tegner sig alt andet end lys. Finansministeren må erkende, at devaluering og liberalisering har betydet, at vor handelsbalance bliver forringet med mindst 500 mill. kr. for dette år. Han er dog meget forsigtig, tør ikke sige det helt afgørende, om det bliver sådan, og det synes jeg er såre klogt, for det har jo vist sig, at hvad man hidtil har sagt i optimistisk retning om Marshallplanens virkninger, ikke er slået til, og det er sikkert ikke helt galt, når man fra erhvervenes side og fra andet hold taler om, at tabene vil blive langt større. Jeg ser jo også, at finansministeren taler om, at under ugunstige forhold vil det kunne løbe helt op til 800 mill. kr. i indeværende år. 800 mill. kr. i underskud, det er jo mere, end Marshallplanen velsigner landet med. Det viser, at det, vi komminister har sagt om planen, er fuldkommen rigtigt.

Når ministeren tegner situationen så mørk, at han faktisk stiller nye finanspolitiske forholdsregler i udsigt, er der derfor grund til at være i allerhøjeste grad betænkelige. Jeg kan ikke af ministerens udtalelser se, hvilke foranstaltninger han vil bringe i anvendelse. Det kunne synes, som om han er modstander af forbrugsafgifter. Kan-